

[Erhard Jakobsen.]

enig i. Det forekommer mig at være uhyre vigtigt, hvad den politiske løsning går ud på; hvis den tillader det nordvietnamesiske kommunistiske diktatur at tromle det syd-vietnamesiske folk ned, er det så en politisk løsning, man kan acceptere? Det er i alt fald ikke én, jeg sympatiserer med.

Endelig for det tredje indrømmer jeg, at der er én ting, der interesserer mig mere end alt andet, og det er Europas forbindelse med dette her. Hvis vi tilstrækkelig mange gange — jeg beklager, hvis hr. Erik Kragh har sagt det samme før — i Europa får råbt „yankee go home“, så kunne det jo være, at USA efterhånden tog det alvorligt og trak sine tropper tilbage fra Europa, hvor man er så utilfreds med at se dem, og så står vi ellers rart i det med vor europæiske sikkerhed.

Egentlig havde jeg lyst til at foreslå en dagsorden, men der er jo så mange. Men hvis jeg stillede én, skulle den lyde på, at vi så hurtigt som muligt gik over til næste punkt på dagsordenen, idet vi erkendte, at der i dansk udenrigspolitik er tre hovedpunkter. Punkt 1: Danmarks sikkerhed, punkt 2: Danmarks sikkerhed og punkt 3: Danmarks sikkerhed.

Erik Kragh: Det kan ikke nægtes, at det var opmuntrende at høre en tale som den, hr. Erhard Jakobsen holdt, og jeg vil gerne bekende nu, da vi er ved en slags Oxfordmøde her, at jeg er klar på, at fordi jeg nu er general, bliver jeg for det første betragtet som militærgal, og dernæst bliver jeg betragtet som skrivende under på alt, hvad Amerika foretager sig; ligegyldigt hvad Amerika foretager sig, støtter jeg Amerikas politik. Jeg har også megen sympati for amerikanerne ligesom hr. Erhard Jakobsen, men mit hovedmotiv i mine anskuelser er ganske simpelt det, at hvis Amerika svigter Vesteuropa, hvis det lykkes os ved ustandselige angreb på amerikanerne, ved brosten mod deres ambassade og deres virksomheder osv. omsider at få dem til at blive trætte, og vi til sidst får den isolationisme, som i øjeblikket stikker hovedet frem, til at ende i den tilstand, vi havde i mellemkrigstiden, hvor der var et almindeligt slagord, der hed „to hell with Europe“, så vil løsningen være, at vi bliver afhængig af en anden supermagt,

som gennem sin enorme militære styrke vil være i stand til at lægge et sådan politisk pres på os, at vores politik vil blive dirigeret andetsteds fra, og det er den ikke i dag.

Jeg vil gerne sige om den dagsorden, som regeringspartierne har foreslået, at den kan jeg stemme for. Som det fremgik af mit første indlæg, betragter jeg i og for sig ikke det, der er sket i Laos, som en krigsudvidelse, al den stund kommunisterne har været der i mange år, og jeg anser det i hvert tilfælde ikke for rimeligt, at man i særlig grad skulle opfordre USA til at stoppe den. Men jeg betragter denne indledning til dagsordenen som mindre væsentlig, for det væsentlige i denne sag må være at få stoppet denne ulykkelige krig; derfor betragter jeg slutningen af dagsordenen, hvor man opfordrer regeringen til at finde midler til at stoppe krigen, som det centrale, og derfor kan jeg med det forbehold, jeg tog i mit første indlæg, støtte dagsordenen.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen: Jeg synes, vi i dag har hørt to virkelig reaktionære taler, men jeg skal i modsætning til hr. Erik Kragh, der jo uddele priser for, hvad han kaldte kommunistiske taler, afstå fra at uddele nogen pris. Det er også en hård konkurrence, vil jeg nok sige, man har været ude for.

Det, der kaldte mig på talerstolen, var en bemærkning af hr. Erhard Jakobsen om, at mine betragtninger hvilede på vildfarelser. Det gør de ikke. De hviler på et vist kendskab til historien, og jeg er ked af, hvis hr. Erhard Jakobsen ikke har det samme kendskab. Det tror jeg i øvrigt han har, og derfor vil jeg da snarere tro, at vildfarelsen er derovre. Jeg står her med et værk, hvori der findes en ganske kort fremstilling af et helt centralt spørgsmål i relation til, hvordan Vietnamkrigen begyndte, og jeg citerer — det er ikke ret langt:

„Efter at Frankrig ikke længere var til stede som garant for Genèveaftalernes gennemførelse, blev det muligt for Diem“ — det var den sydvietnamesiske præsident støttet af USA —

„at nægte at afholde de valg i 1956, der havde været en af Nordvietnams hovedbetingelser for at acceptere Genèveaftalernes bestemmelse om militær tilbage-